

Miklya Zsolt

ArsPoet

Peremvidéken, a Békés-megyei Csorváson születtem, pedagógus családban. A régi házban volt egy másik kisfiú, aki éjszakánként, mikor nem tudtam aludni, megállt az ágyam végénél, és beszélgettünk. Neve is volt, sokáig emlékeztem rá, mint bármely természetes dologra. Aztán a kamaszkor viharai kisöpörték a nevét a fejből. Mire észbe kaptam, se név, se kisfiú. Hiányával együtt kell élnem, és valóságos névkutatóvá válnom a nyelvben, amit szintén hiányokkal együtt kaptam édesanyámtól. Ő tanult nyelvként beszélte a magyart, én anyanyelvként igyekszem pótolni a hiányait.

„Lágy őszi tájból és sok kedves nőből / próbállak összeállítani téged” – írta a mamáról József Attila. Egy hiányt próbál betölteni újra meg újra, pontosabban a hiány próbálkozik új és új formát öltve egy alakot, arcot kitölteni. A költői „belső szoba” működésmódja ez, amikor is az emlékezet és a képzelet, az észleletek és asszociációk összjátékaként, valamiféle mintázatba rendeződve keletkezik egy képmás – ami anyaképet, apaképet, család és világképet képes öltetni. Ez a keletkezési folyamat tart, mióta vers-eszemet tudom, a vágy, újra és újra felismerni a helyem abban a viszonyrendszerben, amelyben találok magam. Egy alapvetően nyelvi viszonyrendszerben, mert létezőm nyelvben megvalósuló, nyelv által inspirált, képeit és képzeit is nyelvi alakmásokban magára öltő keletkezési-teremtődési folyamat.

„A világ szüntelen keletkezése” – Pilinszky János gondolatával – elsősorban a nyelv ritmusaiban, ismétlődéseiben valósul meg számomra. A nyelvvalakzat csipkeszerű mintázatokkal rendeződik körém, hol a hiányait, hol a mintáit mutatva, attól függően, mire fókuszálok. S ha a hiányként megmutatkozó üressel, a semmivel találok szemben magam, az inspirálóan hat, akkor legtöbbször megmozdul valami, az üres körül mozgás keletkezik. Játékmozgás, valamiféle tánc, nyelvelés, nyelvpróbálgatás, gyermeki nyelvvalóság, létöröm, lubickolás. Élővé válik a nyelv, patakká, ami bár elbújt, felszínre tör újra és újra,

MIKLYA ZSOLT (1960) Kiskunfélegyházán élő pedagógus, költő, a Parakletos Kiadó szerkesztője. Legutóbbi verseskötete felnőtteknek: *Cérnatánc* (Parnasszus Könyvek, 2008); gyerekeknek: *Végtelen sál* (Móra Kiadó, 2015).

csak engedjem át neki magam. Ez az átengedés, énatadás az alkotói identitásom forrásvidéke, afféle imádság, a „belső szoba” hangja, kegyelmi állapot, nem veheti el senki. Ebben a gyermeki szabadságban létezem, és írom-dúdoló a keletkezés folyamatjeleit, akár felnőttek olvassák, akár gyerekek. De mindig a felnőtt- és gyerektudat határsávjában, peremvidéken történik velem a vers.

Vincze László: Holdfázis I. (tusrajz, 2015)

